

[Petra Petersen.]

børne- og ungdomskriminaliteten stiger? Vi læser så godt som aldrig en avis, uden at der omtales afsløringer af børne- og ungdomsbander, og det er ikke alene i storbyen København, men også i provinsens større og mindre byer, at de findes. Helt ind i borgerrepræsentationen og folketinget har man draget diskussionen om de bøller, der om natten terroriserer på gaderne. Vel skal man beskytte borgerne mod natlige overfald og vold, men de taler, som velagtede og velmenende borgere har holdt, og de hysteriske indlæg, jeg har læst i bladene om dette emne, har undret mig såre. Det, der undrer mig, er det middel, der fra mange sider anbefales for at komme dette uvæsen til livs. Tror man virkelig, at mere politi og strengere straffemetoder afskaffer bølgevæsenet? Skulle man ikke i vor tid være kommet over den tanke, at folk bliver bedre af prygl? Tror man virkelig, at vold skal gengældes med vold? Skal man dette uvæsen til livs — og det skal man selvfølgelig — så må vi søge ondet ved dets rod; vi må søge årsagerne til, at det er sådan. Og årsagerne ligger efter min mening ikke hos børnene eller ungdommen, men hos samfundet.

Det er svært at opdrage vore børn og unge i dag, opdrage dem til at blive lykkelige og glade mennesker i en tid, hvor der er almindelig utryghed i befolkningen. Det er klart, at denne utryghed især præger de børn, der vokser op og får hele deres udvikling i en atmosfære af social nød, arbejdsløshed og i overbefolkede lejligheder. Det er her, jeg mener man må søge at gribe ind; både for børnenes skyld og for samfundets skyld vil det være langt bedre og i det lange løb også billigere at bruge pengene til at afhjælpe disse forhold fremfor til opdragelseshjem, politi og straf.

Det hjælper heller ikke at skyde problemerne fra sig, som viceskoledirektør Otto V. Nielsen har gjort det i et diskussionsmøde over emnet „Hvad er der i vejen med ungerne og de unge?“ Ifølge referat i „Politiken“ den 10. ds. sagde han blandt andet — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„I øjeblikket kan man ikke lukke øjnene for, at en række problemer opstår på grund af kvindernes deltagelse i arbejdet udenfor hjemmet. I gamle dage gik kvinderne kun ud i erhvervene, hvis de var

tvungen af den bitre nød, nu søger man bort fra hjemmene på grund af stigende fordringer til tilværelsens goder, og fordi visse kvindesagskvinder har fortalt dem, at husligt arbejde er et trist slavearbejde. Det kan være, det samfundsøkonomisk kan betale sig, at disse mange kvinder lader sig beskæftige i produktionen, men hjemmene lider under denne tendens, og det privatøkonomiske udbytte er vist ofte af tvivlsom art. Jeg kender hjem, hvor konens arbejdsindtægt kun rækker til hendes og mandens cigaretter.“

Det er mig så ganske ubegribeligt, at en mand som Otto V. Nielsen kan sige noget sådant, og det er en hån mod de tusinder af udearbejdende kvinder fra arbejderklassen. Det er ikke, fordi kvindesagskvinder har fortalt, at husligt arbejde er slavearbejde, at kvinderne søger ud i erhvervet. Tusinder af kvinder søger jo ud i husligt arbejde, f. eks. som husmoder-afløser, ved rengøring af forskellig art, ved trappevask og kontorrensning. Og fælles for alle kvinder ved det dårligt lønnede arbejde er dette, at arbejdet i deres eget hjem — med rengøring, madlavning, vask og børnepasning — må de påtage sig efter 8 timers arbejde på fabrik eller kontor. Det er heller ikke, som Otto V. Nielsen har sagt, for fars ølkasse eller mors cigaretter, at disse kvinder går på arbejde. Det er ikke, fordi cigaretterne går forud for børnene, at mor om morgenen tidligt tager sine små børn op af deres varme senge for, hvis hun hører til de heldige, at aflevere dem på en vuggestue eller i en børnehave eller, hvis hun hører til dem, der ikke kan få børnene anbragt, for at lade dem gå for lud og koldt vand og med nøglen i en snor om halsen.

Nej, sagen er jo den, at arbejderkvinderne i tusindtal af den bitre nød tvinges til at arbejde udenfor hjemmene. Mange arbejdere kan simpelthen ikke klare husleje, skatter, kontingenter og andre faste udgifter og samtidig skaffe føde og klæder til familien for mandens løn. Der findes talrige arbejdere, der arbejder for en ugeløn, der ligger under 150 kr. pr. uge, og vi har stadig talrige arbejdsledige. Jeg er så heldig, at jeg her står med et budget for en familie med 3 børn. Familieforsørgeren er ufaglært arbejder. Hans årsind-